

CATHERINE
COOKSON

Syntien sovitus

The logo for Saga Egmont, featuring a stylized white dog head icon to the left of the word "SAGA" in a serif font, with "EGMONT" in a smaller sans-serif font below it.

SAGA
EGMONT

The background of the book cover is a composite image. The top half shows a close-up of a woman's face from the nose down, with her mouth slightly open, wearing bright red lipstick and a pearl necklace. The bottom half shows a coastal landscape with a white and blue house on a cliffside overlooking the ocean under a blue sky with light clouds.

CATHERINE
COOKSON

Syntien sovitus

Catherine Cookson

Syntien sovitus

Saga

Syntien sovitus

Translated by

Inkeri Pitkänen

Original title

The Solace of Sin

Copyright © 2003, 2019 Catherine Cookson and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726156416

1. e-book edition, 2019

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

ENSIMMÄINEN OSA

1

Constance Stapleton vilkaisi poikansa punaisia kasvoja ja sitten tämän takana sängynpeitteellä lojuvia valokuvia, jotka esittivät kummallisissa asennoissa vääntelehtiviä alastomia naisia. Hänen katseensa pysähtyi kuviin, kunnes poika sähähti kiukuissaan: "Et olisi saanut rynnätä tänne tuolla tavalla äkkiarvaamatta."

Constance katsoi poikansa syvänruskeisiin silmiin, jotka niin suuresti muistuttivat hänen omiaan. Hämällisyys sai ne painumaan alas. Constance ei ollut koskaan koputtanut poikansa oveen, mutta tänään Peter täytti kahdeksantoista eikä enää ollut mikään poikanen, vaan mies, vielä nuori mieheksi, mutta nyt jo hamuili miehen alhaisempien halujen perään. Constance oli oikeastaan hyvillään pojan kiinnostuksesta sellaisiin asioihin, vaikka tämä tuskin olisi uskonut häntä, jos hän olisi sanonut niin. He ymmärsivät toisiaan erittäin hyvin, itse asiassa he olivat läheisempiä kuin äidit ja pojat yleensä: samankaltaisia mieleltään ja ymmärsivät toisiaan ilman sanojakin, heillä oli samanlainen maku, ja ennen kaikkea he olivat samannäköisiä, molemmat pitkiä ja solakoita, hiuksiltaan pähkinänruskeita, kasvoillaan aina sama tunnusteleva ilme, aivan kuin jokin heidän sisällään olisi pyristellyt päästäkseen ulos, mutta ei pystynyt puhkaisemaan pintaa, vaikka tällä kertaa Peter tosin ei olisi uskonut äitiään, jos tämä olisi kertonut olevansa hyvillään siitä, että hän katseli sellaisia valokuvia.

Kun Peter pyörähti selin äitiinsä ja kumartui haromaan kokoon sängyltä kiiltäviä valokuvia rypistäen paljaat sääret ja rinnat entistä vääntyneempiin asentoihin, Constance

katseli hänen kapeita hartioitaan haluten vetäistä poikansa luokseen, rutistaa kiivaasti syliinsä, laskea päänsä tämän rintaa vasten ja itkeä. Mutta Constancen mielessä käväisi ajatus, kuinka Peter järkyttyisi jos näkisi hänen itkevän. Peter ei ollut eläissään nähnyt kyyneleen kyyneltä äitinsä silmissä, eikä Constance puolestaan ollut nähnyt Peterin itkevän kertaakaan sen illan jälkeen, kun tämä neljän ja puolen vuoden ikäisenä oli saanut tietää Yvonnesta ja Jimistä.

Yvonnen olisi pitänyt olla lastenkamarissa hoitamassa tehtäviään, mutta sen sijaan hänen isäntänsä oli halunnut hänet omiin tarpeisiinsa.

Constance oli palannut odotettua aikaisemmin kotiin kaupungilta, ja nähtyään miehensä makuuhuoneessa yhdessä tytönhuiskaleen kanssa, joka vaatteettomana näytti lähes tunnistamattomalta, hän oli menettänyt viimeisetkin rippeet luostarikoulukasvatuksensa tuloksista ja karjunut kurkku suorana. Karjunta oli kuulunut talon joka sopukkaan ja pelästyttänyt palvelijat, eritoten tuon häpeämättömän ranskalaisen lapsenliikan. Se oli saanut James Stapletonin raivoihinsa ja lennättänyt Peterin käytävän poikki vanhempiansa makuuhuoneeseen, missä tämä oli nähnyt äitinsä, kauniin lämpimänruskean äitinsä suoltavan suustaan outoja sanoja lapsenhoitajalle, joka rinnat paljaina kiskoi jalkaansa pitsipöksyjä.

Vasta kun Peter oli alkanut itkeä, Constance oli rauhoittunut. Hän oli siepannut pojan syliinsä ja kantanut tämän takaisin lastenhuoneeseen missä, yhä ulkovaatteissaan, hän oli tuuditellut lasta kunnes tämä vaipui uupuneena uneen. Mutta itse hän ei ollut itkenyt.

Constance oli itkenyt viimeksi sinä päivänä, kun hän täytti yhdeksäntoista ja Peter oli vasta kahden kuukauden ikäinen. Hän oli itkenyt koko sen päivän ja seuraavan yön, ja hänestä tuntui että hän itkisi vieläkin, jollei lääkäri olisi

antanut hänelle rauhoittavaa lääkettä. Kolme päivää myöhemmin, tultuaan täysin tolkkuihinsa, hän oli tajunnut, että noiden kahdenkymmenen neljän tunnin aikana hän oli vuodattanut ulos kaikki kyyneleet, jotka hänen olisi pitänyt koko senastisen elämänsä aikana vuodattaa.

”Pane ne pöytälaatikkoon”, Constance sanoi katsahtaen vuoteelle.

”Ei, minä... minä poltan ne”, Peter vastasi pää yhä painuksissa.

”Älä polta”, Constance sanoi hymyillen, ”sinä ostaisit vain uusia.”

”Älä viitsi, äiti!” Peter käänsi päänsä pois päin ja sulki tiukasti silmänsä.

”Ei siinä mitään häpeämistä ole, se on vain uteliaisuutta.” Constance käveli Peterin pukeutumispöydän luo ja otti käteensä hopeaselkäisen hiusharjan, jonka hän oli ostanut pojalleen tämän täyttäessä seitsemäntoista, ja sivellen kevyesti sen harjaksia hän sanoi: ”Älä toki anna tämän vaivata itseäsi. Heitä koko juttu pois mielestäsi, se on vain yksi aikuiseksi kasvamisen muoto... Kun löydät oikean tytön, tämä vaihe menee ohi.”

Kun Peter ei vastannut, Constance huojentui, sillä hän pelkäsi Peterin tokaisevan: Vai oikean tytön? Älä naurata. Kaikkien näiden vuosien jälkeen, jotka olen elänyt sinun ja isän kanssa tässä huushollissa, sinä suosittelet minulle avioliittoa! Peter olisi hyvin voinut sanoa niin, mutta hän ei sanonut. Ja Constance oli siitä kiitollinen, kiitti Jumalaa ettei Peterin tietämys heidän avioelämänsä sisäisestä olemuksesta ollut värjänyt hänelle liian mustaa kuvaa tulevaisuudesta, ainakaan tyttöjen suhteen.

Constancen kääntyessä jälleen kuvat olivat kadonneet sängyltä, ja Peter seiso i kumartuneena ikkunan ääressä ja katseli ulos. Constancen teki mieli mennä hänen luokseen

ja koskettaa häntä, mutta hän hillitsi mielihalunsa ja lähti huoneesta sanoen: "Laittaudu valmiiksi, he tulevat kohta."

Kuljettuaan aulan poikki ja noustuaan neljä matalaa porrasaskelmaa, jotka johtivat hänen miehensä työhuoneeseen ja kattopuutarhaan, Constance pysähtyi hetkeksi kuuntelemaan pää kallellaan, mutta kun huoneesta ei kuulunut kirjoituskoneen naputusta, hän kohautti kulmiaan ja jatkoi matkaansa keittiöön.

Keittiö oli moderni, niin kuin seitsemäntuhannen punnan asunnossa saattoi odottaa. Se sijaitsi kuudennessa kerroksessa, ikkuna Newcastle Town Moorelle päin. Osa nummesta näkyi kattojen ylitse, ja sen takaa häämötti tummana itse kaupunki. Constance piti Newcastlesta; hän piti tästä ristiriitaisesta koillismaasta ja sen ihmisistä. Vaikka hänen puhetyylinsä ja käyttäytymisensäkin leimasivat hänet etelän asukiksi, siis lähestulkoon ulkomaalaiseksi, hän tunsu että tärkäläiset hyväksyivät hänet. Ainakin hänen tunnustelevalle mielensä oletti niin. Vaikka keitä hän loppujen lopuksi tunsu täällä, lukuun ottamatta Jimin sukulaisia ja alakerrassa asuvia Thompstoneita, joiden kanssa he joskus pelasivat bridgeä? Hän perustikin olettamuksensa pääasiallisesti kauppiaiden, bussinkuljettajien ja asemamiesten käytökseen. Constance muisti elävästi ensimmäisen käyntinsä Shieldsissä. Se oli jäänyt hänen mieleensä mitättömän pikkutapahtuman vuoksi, mutta vielä nytkin tuo muisto lämmitti hänen mieltään. Hän oli tähyillyt asemasillalla tyhjälle kolkolle kadulle päin ja huomauttanu hämmentyneenä asemamiehelle: "Eikö täällä ole takseja?" Ja mies oli vastannu: "Voi tokkiisa, tyttö, tuolla sillan takana. Tulkaas", ja saman tien mies oli tarttanu häntä kyynärpästä ja kuljettanu sillan yli toiselle laiturille kuin eksyneen lapsen. Ja kaikesta päätellen hän oli näyttännytkin eksyneeltä, sillä istutettuaan hänet etupihalla seisoneeseen

yksinäiseen taksiin mies oli todennut: ”No niin, tyttöseni, nyt ette oo enää eksyksissä.” Pieni lämmin episodi vain. Silti Constancea ihmetytti, ettei hänen aviomiehellään, joka sentään oli syntynyt ja kasvanut Newcastlessa ja oli vuosi sitten välttämättä halunnut palata takaisin tänne kotikonnuilleen, ollut juuri koskaan hyvää sanaa sanottavana yhdestäkään tšekäläisestä.

Ensimmäisinä hullun rakkauden kuukausina, ja vielä heidän ensimmäisenä avioliittovuotenaan Constance oli pitänyt Jimin aggressiivista asennetta kotiseutunsa ihmisiä kohtaan vain piirteenä vahvasta luonteesta. Hän oli sokeudessaan uskotellut itselleen, että Jimin ylimielisyys johtui vain tämän jatkuvasta kamppailusta vakiinnuttaa asemansa kirjailijana. Kun hänelle sitten oli valjennut, että tuo piirre juonsikin juurensa pelkästään valtavasta alemmuuskompleksista, hän oli alkanut sääliä miestänsä. Ja hän tiesi että sääli olisi voinut kasvattaa hänen rakkauttaan, jollei tuota toista asiaa olisi ollut; asiaa, joka oli muodostunut Jimille suorastaan sairaudeksi; tuota asiaa joka tahraisi Constancen mielen ja sai Jimin kosketuksen tuntumaan saastaiselta.

Kääntyessään ikkunasta jääkaapille Constance tajusi olevansa suruissaan tämän asunnon jättämisestä. Ja ottaessaan esiin tarjotinta, jolla oli kahdeksan hedelmäsalaattia sisältävää lasimaljaa, hän ajatteli niitä seitsemää muuta kotia, jotka hänellä yhdeksäntoistavuotisen avioliittonsa aikana oli ollut, ja totesi ettei oikeastaan ollut kaivanut yhtäkään niistä. Mutta tämä asunto oli erilainen. Ehkä se johtui tästä paikasta, tai sitten siitä, että hän oli ollut jotenkin tyynempi kuluneen vuoden aikana. Tai ehkä siitä, että hän tiesi nyt voivansa kävellä tiehensä vaikka huomispäivänä ilman, että Peter olisi siitä moksiskaan.

Saman tien Constancon mieleen nousi ajatus, että vaikka hän olisi kävellyt tiehensä milloin tahansa aiemminkin, Peter ei olisi välittänyt siitä mikäli hän vain olisi ottanut tämän mukaansa. Se siis tarkoitti sitä, että Constance oli halunnutkin jäädä, että hän oli halunnut jäädä siksi, että hän oli toivonut vastoin todennäköisyyttä, että Jim järkiintyisi... mutta oliko Jim järkiintynyt? No, ainakin hän käyttäytyi nykyään siivommin Constancea kohtaan. Constance kieltäytyi kuuntelemasta sisäistä ääntä, joka kuiskutti että ihmisen oli paras käyttäytyä siivosti mikäli halusi olla menettämättä ainoaa tulolähdettään. Sen sijaan hän yritti vakuuttaa itselleen, että Jim oli vain rauhoittunut: hänellä ei ollut enää hinkua hypätä autoon ja hurauttaa tiehensä sanaakaan sanomatta milloin muutamaksi päiväksi, milloin jopa viikoksi. Jimin elämä oli nyt asettunut tiettyyn uomaan: hän ahersi työhuoneessaan lounasaikaan asti ja teki sitten pitkän kävelylenkin iltapäivällä. Jim oli hyvin ylpeä kehostaan. Neljäkymmenen ikäisenä hänellä ei ollut hiukkaakaan ylipainoa; hänen niskansa oli jyrävä, mutta se oli lihaksikasta jyrävyyttä, eikä hänen hiekanruskeissa hiuksissaan ollut merkkiäkään harmaantumisesta tai ohenemisesta. Hän oli hyvin tarkka siitä mitä söi ja vielä tarkempi siitä mitä joi, paitsi niinä kertoina kun joi itsensä ilkeän häijyyden tilaan. Näitä puuskia oli yleensä edeltänyt pitkä poissaolo kotoa, mutta nyt nämäkin puuskat olivat loppuneet. Kahdesti viikossa hän kävi klubilla, joskus teatterissakin, joskin aina ilman vaimoaan. Niinä iltoina kun hän oli kotona, hän sulkeutui työhuoneeseensa kirjoittamaan. Tällainen oli siis Jimin nykyinen elämänkaava, ja Constance oli sopeutunut siihen mukisematta, kiitollisena nykyisestä hengähdystauosta. Mutta tänä iltana tämä rauhan kausi, jollei nyt suorastaan päättyisi, niin ainakin tulisi järkkymään kun Constance kertoisi, ettei heillä olisi enää varaa nykyiseen

elämäntapaan ja että heidän olisi luovuttava tästä asunnosta, ja... että hän aikoi sulkea heidän yhteisen pankkitilinsä.

Constance oli sekoittamassa salaatteja kun ovikello soi, ja kun hän kiiruhti ulos keittiöstä, Jim ilmestyi työhuoneestaan porrastasanteelle ja sanoi: "Se on varmasti Harry. Minä päästän heidät sisään."

Tuntui aivan kuin Jim olisi odottanut ovikellon soittoa, Constance ajatteli. Ja todennäköisesti olikin, sillä Jim jännitti aina Harryn tapaamista. Benin suhteen oli toisin. Jim saattoi kohdella holhoavasti vanhempaa veljeään, mutta se ei käynyt päinsä nuoremman veljen suhteen. Constance toivoi, ettei Harry olisi tänään väittelytuulella, sillä hän odotti mukavaa teetuokiota Peterin syntymäpäiväksi - mistään juhlista ei toki ollut kysymys.

Jim Stapleton nykäisi tyylikkään pikkutakkinsa molempia kalvosimia ennen kuin avasi oven, ja nähdessään Harry-veljensä ja tämän pienen pullean vaimon hän hymyili heille leveästi. Se oli viehättävä hymy, joka valaisi Jimin synkeät kasvot ja pudotti vuosia hänen iästään ja sai hänet näyttämään lähes kolmekymppiseltä.

"Terve, Harry!" Jim kiirehti sanomaan. "Pääsitte sittenkin tänne ylös. Oliko hissi jo kunnossa? Se ei ole toiminut koko aamuna. Sellaista se on tällaisissa taloissa." Puhuessaan Jim astui sivuun ja päästi veljensä ja kälynsä eteiseen. "Mitenkäs sinä jakselet, Millie? Annahan kun otan takkisi."

"Hyvinhän minä, Jim."

"Vai muka hyvin!" Harry Stapleton loi huvittuneen silmäyksen vaimoonsa. "Sinähän hoipuit kuin riisitautinen kavuttuasi nuo portaat ylös."

"Ole hupajamatta!" Millie tuuppasi miestänsä kylkeen ja kääntyi sitten Jimin puoleen, joka parhaillaan ripusti hänen takkiaan eteisen kaappiin. "Harryn jalat olisivat silkkaa

velliä, jos hän joutuisi tekemään samat työt, jotka minä joudun päivittäin tekemään. Hän ja Ada nimittäin saavat sotkua aikaan enemmän kuin kymmenhenkinen perhe.”

Veljekset eivät olleet tähän mennessä vielä tervehtineet toisiaan, ja Harry käveli olohuoneen ovella seisovan Constancen suuntaan. Tapansa mukaan Constance oli jättänyt tervetuliaisseremoniat miehensä huoleksi, Jim kun esitti aina kovin auliisti hyväntahtoisen isännän roolia. Se, että tuo mieliala harvoin kesti koko illan, oli sivuseikka.

”Hei, Connie.”

”Heipä hei, Harry.”

Harry tutkaili tarkasti kälyään silmiin ja kysyi turhia kursailematta: ”Oletko kunnossa?”

”Olen toki, aivan kunnossa.”

”Entä pääsi?” Harry naputti otsaansa.

”Ei häivääkään migreenistä kokonaiseen kuukauteen.

”Ai, sepä hienoa.” Mies nyökkäsi Constancelle, kääntyi sitten silmäilemään huonetta ja huudahti hilpeän äänekkäästi: ”No, missäs kookas ja komea on?”

Constance nurahti. Harryn kuvaus tuotti hänelle salaista mielihyvää. ”Peter tulee ihan kohta. Hän on pukeutumassa. Istukaa toki alas... missä muuten Ada on? Luulin että hänkin tulee.”

Millie kiirehti vastaamaan: ”Hän tuleeekin, Constance, ehkä viiden jälkeen. Hänellä on uusi työpaikka.”

”Taasko?” Sana livahti kuin vahingossa Jimin huulilta, ja hän kiirehti oitis paikkaamaan erhettään: ”Tai siis tarkoitan vain...” Hän ei ehtinyt pitemmälle, kun hänen veljensä tokaisi: ”Kyllä minä tiedän mitä sinä tarkoitat. Ada saa vaihtaa työpaikkaa vaikka seitsemän kertaa viikossa jos haluaa, ja tässä on yksi joka tukee häntä. Kun rilluttelee tarpeekseen nuorena, sitä asettuu kyllä aikanaan. Tiukkapiipot ne niitä on, joille köpelösti käy, se on nähty tarpeeksi monta kertaan.”

Harry ei katsonut veljeensä puhuessaan, ja lopetettuaan hän nyökkäsi vaimonsa suuntaan kuin sanoakseen: Ja se pätee myös sinuun.

Millie mulkaksi mieheensä ja katsoi sitten Constanceen, joka vastasi hänen katseeseensa. Kiusallisen hiljaisuuden aikana, joka tällä kertaa ilmaantui tavallista aikaisemmin häiritsemään perhetapaamista, Peter astui huoneeseen ja ilmapiiri muuttui.

Harry ja Millie kättelivät Peteriä lämpimästi lausuen samalla onnentoivotuksiaan, ja Millie ojensi hänelle pienen paketin sanoen: "Ole hyvä, poikaseni. Se ei ole juuri minkään väärä, ja luultavasti sinulla on parempi jo entuudestaan, mutta onnea nyt kuitenkin."

Peter sormeili pakettia ja suikkasi sitten mutkattomasti suukon tätinsä poskelle. Peter piti Millie-tädistään, piti tämän paksusta pohjoisen murteesta. Se oli jotenkin niin lämmintä ja syleilevää. Äidinkin puhetapa oli lämmin, mutta eri tavalla. Millie-tädissä oli maanläheisyyttä, jolla oli rauhoittava vaikutus Peteriin. Millie oli hyvä ja rehellinen. Miksiköhän Adasta sitten oli tullut sellainen haihattelija?

"No, etkö aio avata sitä?"

Peter aukaisi ruskean paperin, jonka sisältä paljastui nahkalompakko ja samaa materiaalia oleva avainkotelo. Lompakon taskusta pisti esiin punnan seteli.

"Voi, Millie-täti." Peter kumartui antamaan naiselle uuden suukon. Millie tönäisi poikaa tokaisten: "Ole hupsimatta. Et kai yritä teeskennellä joutuneesi pökerryksiin yhden punnan setelin takia? Tavallisesti pistämme päivänsankarille pennyn kolikon hyvän onnen symboliksi, mutta emmehän me sinulle voineet pennyä antaa."

Peter kääntyi nyt Harryn puoleen ja sanoi hiljaa: "Kiitoksia, Harry-setä. Molemmat ovat tarpeellisia, tällä hetkellä etenkin lompakko" - Peter hymyili aurinkoisesti -

”sillä avaimilla minulla ei liene käyttöä vielä vähään aikaan.”

”Ei sitä koskaan tiedä, poika”, Harry vastasi nyökäten.

”Tule istumaan tähän vierelleni” - Millie taputti punaruskeaa plyysisohvaa - ”ja kerro mitä muuta olet saanut.”

Peter painoi hetkeksi silmänsä ja katsoi sitten Constanceen. ”Äiti...” Constanceen ilme vaienssi Peterin ja tämä vilkaisi pikaisesti ikkunan edessä seisovaan isäänsä lisäten: ”...ja isä ostivat minulle auton.”

”Auton! Mutta...”

”Käytetyn vain”, Constance kiirehti selittämään Harrylle.

”Mutta missä ihmeessä te aiotte pitää sitä, kun teillä on jo kaksi autoa tallissa? Varjelkoon, kolmas auto!” Harry siunaili äänekkäästi.

”Voin pitää sitä korttelin sivulla. Ei haittaa vaikka se kastuisi. Se ei ole mikään luksuskärry, mutta onpahan se omani... Minä katsos halusin oman ajopelin.”

”Kolme autoa!” Harry Stapleton tuijotti veljeään, sitten veljenpoikaansa ja lopuksi kälyään ja totesi ontosti: ”Sinä olet hullu, Connie. Pähkähullu.”

Huomautuksen saattoi ottaa joko moitteena tai pilana. Millie ja Peter valitsivat jälkimmäisen näkökulman ja nauroivat; Jim ilmeisesti edellisen, sillä hänen kasvonsa kiristyivät hänen mulkaistessaan veljeään, mutta Harry ei ollut huomaavinaan. Vetäen tuolinsa vastapäätä Peteriä hän sanoi: ”No niin, annahan nyt kuulua kaikki: joko se yliopistojuttu on selvä? Mitä rupeat lukemaan?”

”No jaa.” Peter hieraisi leukaansa ennen kuin aloitti.

”Päätavoitteeni on mikrobiologia, mutta ensin aion suorittaa yleisarvosanan luonnontieteissä, kuten kemiassa ja biologiassa.”

”Sehän hienoa”, Harry nyökkäsi.

”Mikäli saavutan tavoitteeni, voin hakeutua joko teollisuuden tai maatalouden, tai jopa lääketieteen piiriin” – Peter hymyili Harrylle – ”sillä mikrobiologit ovat haluttua porukkaa julkisen terveydenhuollon piirissä.”

”Olet tehnyt hyvän valinnan; et joudu olemaan sidottuna yhteen ja samaan työpaikkaan koko elämäsi ajaksi.” Harryn äänestä kuului katkeruuden häive.

Harry oli mennyt hiilikaivokseen neljäntoista ikäisenä ja ensimmäisestä päivästä lähtien hänen ainoa tavoitteensa oli ollut päästä sieltä pois. Se onnistui lopulta vuonna 1943, kun hän värväytyi armeijaan. Sodan päätyttyä, ollessaan yhä armeijan leivissä, hän suoritti kurssin, jonka avulla pääsi opettajaseminaariin ja hänestä tuli opettaja. Ei haitannut, vaikka alkuaikoina hänen oppilaansa olivat Newcastle'n slummien kovasuisia rääsyläisiä. Hän oli päässyt pois kaivoksista, hän oli päässyt pois armeijasta, hän oli opettaja. Hänellä oli arvostettu asema. Ja mikä tärkeintä, hän oli ainoa sukunsa jäsen, joka oli saavuttanut jotain. Niihin aikoihin hänen vanhempi veljensä Ben vietti päivänsä pilkkomalla liharuhoja, ja mitä Jimiin tuli, hän oli pelkkä tyhjäntoimittaja. Jim haaveili kirjailijan urasta ja keplotteli sitä odotellessa sekalaisten töiden ja työttömyysavustusten varassa. Kunnes sitten, kuin yhdessä yössä, Jimistä tuli kuin tulikin kirjailija. Hän kirjoitti kirjan asioista, jotka olivat Harrylle tuttuakin tutumpia, lukuun ottamatta seksipätkiä – tai eivät ne olleet mitään pätkiä, vaan pitkiä jaarituksia. Jim oli näet sijoittanut tarinansa Tynen varsille, missä oli syntynyt ja kasvanut, ja käyttänyt taustana itse jokea nostureiden täyttämine penkereineen, laivoineen, tehtaineen, veneveistämöineen ja siltoineen; siltarykelmineen jotka kohosivat toinen toistensa yläpuolelle. Jim oli saanut nuo sillat elämäänsä ja käyttänyt yhtä jopa koko tarinansa huippukohtana: nujerrettu mies

istumassa kahareisin sillan kaiteella ennen hyppäämistään jokeen.

Yhdessä yössä Jimistä oli tullut kirjailija. Kuukausi siitä kun kirja julkaistiin, Stanhope Street ei enää nähnyt häntä. Hän muutti Lontooseen, mistä hän lähetti äidilleen viisikymmentä puntaa. Äidistä se oli kuin viisituhatta. Viisikymmentä puntaa korvauksena siitä, että hän oli huolehtinut Jimistä kaksikymmentäneljä vuotta. Samana päivänä kun Jimin kirjasta tehtiin elokuva, äiti järjesti suuret juhlat. Väkeä saapui tulvimalla. Kaikki eivät mahtuneet taloon, joten äiti siirsi pöydän kadulle. Lopputulos oli, että hän joutui korviaan myöten velkaan, jota sai maksaa vuosikaudet.

Sitten Jimiä kohtasi toinen onnenpotku. Hän nai kustantajansa ainoan tyttären, mikä tosin ei ollut kaikkien mieleen – etenkin kustantajan itsensä. Mutta Jimin onni sen kuin jatkui: kustantaja kuoli puoli vuotta tyttärensä häiden jälkeen, ja sen seurauksena Jimillä oli varakas vaimo.

Harry muisti hetken, jolloin hän ensimmäisen kerran näki Connien. Se tapahtui äidin hautajaisissa. Kun Harry näki Connien tämän seistessä Jimin rinnalla kolkossa arkihuoneessa, hänestä Connie oli näyttänyt kilpahevosesta, joka oli valjastettu kaljakärryihin. Eikä hänen mielipiteensä ollut vuosien varrella muuttunut.

Harryn ajatusten kulku katkesi Millien kysymykseen Constancelle: "Tulevatko Ben ja Susan myös?" ja Constancen vastaukseen: "Kyllä, mutta vasta kuuden jälkeen. Ben ei voi lähteä kaupasta ennen sitä."

"Ja minä pistän likoon kymmenen puntaa pennyä vastaan, etteivät he tule ennen seitsemää. Mitäs sinä veikkaat?" Harry nojautui Connien puoleen virnistys naamallaan.

"En mitään", Constance vastasi hymyillen.

”Eikä näemmä kukaan mukaan”, Harry sanoi retkahtaen takaisin sohvan selustaa vasten. ”Luoja paratkoon, sen naisen bingovimma on suorastaan sairaus. Ben sanoo, että Susan on kuin tulisilla hiilillä aina sunnuntaisin. Eikö olekin uskomatonta?” Harry silmäili toisesta toiseen. ”Että joku haluaa pelata bingoa kuusi iltaa viikossa!”

”Onhan niitä miehiä, jotka juoksevat hevoskilpailuissa joka päivä koko kauden ajan, matkustavat satoja maileja radalta toiselle. Ja naisia jotka pelaavat bridgeä joka ilta – sunnuntait mukaan lukien.” Jim kuulosti filosofian luennoitsijalta, joka selitti sosiaalielämän kiemuroita opiskelijaryhmälle, ja vaikutelma vain vahvistui Jimin kävellessä pöydän luo, ottaessa sikarin rasiasta ja napauttaessa sitä kämmenselkäänsä vasten ennen kuin jatkoi: ”Ei kukaan voi arvioida toisen miehen – ja miksei naisenkin – tekemisiä ennen kuin itse on ollut samassa tilanteessa ja nähnyt omat reaktionsa. Susan käy bingoissa koska pitää sitä henkireikänä. Ja siksi toisekseen, onhan hän kuulemma voittanut melkoisia rahasummiakin vuosien mittaan, joten...”

”Herran tähden, lopeta!” Harry ärähti katsomatta vieläkään veljeensä. ”Tiedän kyllä mitä tarkoitat. Okei, katso sinä asiaa filosofiselta kannalta tai miltä kannalta hyvänsä, mutta minusta Susan on pelkkä laiska hutsu. Tai ei nyt sentään hutsu sanan varsinaisessa merkityksessä tai Ben potkaisisi hänet päistikkaa ulos talosta, mutta varsinainen laiskimus joka tapauksessa, joka ei ajattele muuta kuin bingoa ja vaatteita. Jos hän näkisi itsensä niissä kuteissa sellaisena kuin muut hänet näkevät, hän saisi sätkyn... Vaatteet ja ulkona juokseminen, siinä kaikki mitä Susanin päähän mahtuu.”

Pitkä, kyllästynyt huokaus Millien suunnalta sai Harryn suuntaamaan katseensa häneen. Millien huulilla kareili

huvittunut hymy, ja hän lausahti kuin itsekseen: ”Lykkyä tykö vain Susanille.”

Harry tuuppasi vaimoaan niin napakasti, että tämä oli pudota alas sohvan päädystä, ja kaikki purskahtivat nauruun - paitsi jälleen Jim. Hän kääntyi katsomaan ikkunasta ulos pihalle hillitäkseen kiukkunsa. Kenelläkään muulla ei ollut sellaista kykyä saada häntä raivostumaan kuin Harrylla. Jimin teki kaiken aikaa mieli antaa Harrylle turpiin, mutta Harry ehti aina ensin.

Jim piti itseään hyvänä keskustelijana, mielenkiintoisena keskustelijana. Kun hän pääsi vauhtiin, hän pystyi vangitsemaan ihmisten huomion, siis kaikkien muiden paitsi Harryn... ja oman perheensä. Niin juuri, oman perheensä. Kumpikaan hänen perheensä jäsenistä ei välittänyt kuunnella häntä. Jim kääntyi ja näki Harryn seisovan Constancen vierellä. Harry nauroi kertoessaan jotain Constancelle ja tämän iloinen, huoleton ilme sai Jimin tuntemaan katkeraa vihaa. Constance piti Harrysta, oli aina pitänyt. Hän jopa ihaili Harrya, tätä Westgate Roadin koulun opettajaa jossa yhä oli säilynyt Stanhope Streetin leima. Constancesta se oli ihastuttava yhdistelmä. Harryn puhetyyli oli pysynyt entisellään ja hän opetti lapsia. Ja että hän uskalsikin nolata Jimin puheillaan, tukkia hänen suunsa! Jim mietti nyt, miksi koskaan oli tullut takaisin tänne. Miksi? Se ei ollut innoittanut hänen kirjoittamistaan tipan tippaa.

Ensi alkuun, sen jälkeen kun hän oli saanut kyhätyksi kokoon kirjansa, hän oli luullut sen ehkä jotenkin innoittavan häntä. Mutta mihin se oli johtanut? Ei yhtikäs mihinkään. Hän oli nykyään saamattomampi kuin Lontoossa ollessaan, ja ilman sitä yhtä asiaa hän olisi painunut takaisin heti huomispäivänä.

Kun Jimin katse vaelsi ympäri huonetta, hänen oli pakko lisätä toinenkin syy siihen, mikä sai hänet pysymään

pohjoisessa: joka ikinen esine huoneessa uhkui rahaa... ja hyvää makua. Ihminen tottuu vähitellen tiettyihin mukavuuksiin, ne ikään kuin hiipivät salakavalasti hänen elämäänsä, eikä niillä tuntunut olevan mitään arvoa ennen kuin joutui ajattelemaan niistä luopumista. Jim oli viettänyt lokoisaa elämää kahdenkymmenen vuoden ajan ja oli vuosien mittaan käynyt yhä haluttomammaksi luopumaan olotilastaan. Vanhetessaan ihminen muuttuu ruumiintarpeiltaan vain vaativammaksi, ja hinta noiden tarpeiden tyydyttämisestä sen kuin kasvoi kasvamistaan. Jimin kohdalla se tarkoitti kielenkäytön sivistämistä - vaikea tehtävä, kun mieli teki vain syytää hävyttömyyksiä suustaan - ja Jim tiesi joutuvansa illan mittaan tekemään kaikkensa itsensä hillitsemiseksi, koska Constance oli aamulla antanut hänelle pankkitiedotteensa ja halusi nuoren herran kutsujen sujuvan moitteettomasti, ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Jim meni vaimonsa luo ja laski kätensä tämän olalle, ele jota hän ei ollut tehnyt pitkään aikaan, niin pitkään ettei edes muistanut milloin se oli, ja kun Constance ei tuntunut kavahtavan hänen kosketustaan, hän kumartui eteenpäin ja kysäisi: "Miten olisi drinkki? Entä sinä, Harry, mitä sinulle saisi olla?"

"Ei mitään minulle, kiitos", Harry torjui. "On liian varhaista semmoiseen. Mutta tällä hetkellä tee kyllä tekisi terää."

"Saamasi pitää." Constance siirtyi sulavasti pois Jimin käden alta. "Se vie vain punaisen minuutin."

"Minä tulen auttamaan, Connie." Millie nousi sohvalta ja seurasi Constancea eteishallin poikki keittiöön, mutta sen sijaan että olisi ryhtynyt kattamaan tarjotinta tai auttamaan muutenkaan, hän käveli ikkunan luo ja jäi katselemaan ulos. Hetken kuluttua hän sanoi: "Minusta tämä näköala on aina ollut todella upea."

”Niin minustakin, Millie.”

Kuinkahan usein Millie oli kehunut tätä nimenomaista näköalaa? Constance tuumi asettaessaan viittä teekuppia tarjottimelle. Otettuaan hopeisen teekannun jo valmiiksi katetulta toiselta tarjottimelta Connie mittasi viisi kukkuraista lusikallista teetä kannuun ennen kuin kaatoi kuuman veden päälle. Sitten hän vilkaisi Millien selkää ja kysäisi hiljaa: ”Mikä hätänä, Millie?”

Millie kääntyi ikkunasta ja asettui kädet selän takana nojaamaan ikkunalautaa vasten. Hän henkäisi syvään ennen kuin vastasi: ”Luulen että Ada on aloittanut sen taas, Connie.”

”Älä!” Connie käveli hitaasti ystävänsä kohden voihkaisten. ”Voi ei!”

”Ada on täysin häikäilemätön, mutta Harry ei näe sitä. Hän pitää tyttöä vain nokkelana. Jokaisessa muussa hän kyllä huomaisi sen heti, mutta ei Adassa. Olen käynyt läpi Adan tavaroita, mutta en ole löytänyt mitään kolmeen kuukauteen. Mutta eilen yllätin hänet taas niissä puuhissa... Ja arvaa mitä hän teki? Nauroi vain minulle päin naamaa. Se on Adassa kuin sairaus, Connie. Kuin sairaus. Hän ei pidä sitä minään. Minä pelkään, todella pelkään, että tällä kertaa Harry saa sen selville, koska Ada käy yhä vain röyhkeämmäksi. Hän tietää isänsä olevan hulluna häneen, vaikka tiedän että tosipaikan tullen Ada voisi vaikka silpoa Harryn veitsellä kappaleiksi, ja tehdä sen nauraen. Siinä tytössä on jotain perinpohjin vinossa, vaikkakin vain minä ja sinä, Connie, tunnumme huomaavan sen. Kaikkien muiden mielestä Ada on loistotyyppi. Ja hauska. Kun Harry pääsee asiasta jyvälle – niin kuin hän väijäämättä pääsee ennemmin tai myöhemmin – se tulee tekemään Harrysta lopun, aivan varmasti. Kuinka hartaasti toivonkaan, että tyttö häipyisi tiehensä, karkaisi jonnekin. Tiedätkö, kun kuulen tytöistä jotka karkaavat kotoa,

ajattelen itsekseni: Miksei Herran tähden Ada tee samoin!” Millie sulki silmänsä ja painoi päänsä rintaa vasten huokaisten hiljaa: ”Hullua puhua näin omasta tyttärestä.”

Voi Millie.” Constance kosketti hellästi pulleaa käsivartta. Hän oli aina pitänyt Milliestä. Toisinaan hänen teki jopa mieli painaa päänsä Millien rintaa vasten imeäkseen lohtua hänestä. Millie oli vain vuoden Constancea vanhempi, mutta hän suorastaan huokui äidillisyyttä, lämpöä ja turvallisuutta. Ja silti hänen oma tyttärensä torjui kaiken tämän. Millien tyttärellä ei yksinkertaisesti ollut sydäntä. Hän kohteli sydämettömästi jopa niitä poikia ja miehiä, joiden kanssa hän seurusteli. Hän halusi näiltä vain yhtä asiaa ja saatuaan sen kyllästyi heihin nopeasti. Omituista, Constance ajatteli, mutta Adaa olisi hyvin voinut luulla Jimin tyttäreksi, niin samanlaisia he olivat luonteeltaan. Ja vielä omituisempaa oli, että hänen poikansa oli niin Harryn kaltainen. Jossain kohtaa perinnöllisyyden langat olivat ilmeisesti menneet sotkuun.

”Vaikeinta on esiintyä iloisena Harryn edessä”, Millie jatkoi. ”Jos näytän hiukankin vakavalta tai huolestuneelta, hän haluaa heti tietää mikä minua vaivaa.”

”Millie ja Connie! Alkakaahan joutua jo!”

Harryn huuto olohuoneesta sai molemmat naiset syöksähtämään pöydän luo, mutta Constancen tarttuessa tarjottimeen Millie otti sen häneltä sanoen:

”Anna minä vien sen, sehän painaa kuin synti.”

Tämä pieni ele, jonka kaltaisia sattui tämän tästä, toi lohdun tunteen Constancen sisimpään. Millie oli aina valmis ottamaan toiselta taakan. Sellaiset ihmiset olivat harvassa, ainakin Connien elämässä.

Naisten astuessa olohuoneeseen Harry huudahti: ”Se talo! Meinasin unohtaa sen kokonaan. Olin juuri kertomassa Peterille, miten törmäsimme siihen aivan sattumalta.”

"Ai niin, se talo." Millie nyökkäsi miehelleen hymyillen, ja sanoi sitten Constancelle: "Minun piti kertoa siitä sinulle, Connie. Ajattelimme sinua heti paikalla kun näimme sen, emmekö vain, Harry?"

"Täsmälleen. Hassu juttu, mutta kun seisoimme siinä ja katselimme taloa, olimme sotkeutua sanoihimme tokaistessamme yhtä aikaa saman asian." Millie ja Harry nyökkäsivät huvittuneina toisilleen muistellessaan tapausta.

"Niin, se oli todella hupaisaa." Millie pani päänsä kallelleen. "Siinä me seisoimme rinnatusten ja laukaisimme kuin yhdestä suusta: 'Tästä Connie tykkäisi. Tämä on juuri hänen tyyppisensä talo.' Ja kuule..." Millie katsoi Constanceen pää yhä kallellaan. "Se oli sellainen talo, joka tosiaan sopisi sinulle. En tiedä mistä tiesin sen, mutta minä vain tiesin. Ja niin tiesi Harrykin."

"Hyvä on, Millie-täti" - Peter tuli seisomaan Millien viereen ja nauroi tälle - "uskotaan, uskotaan. Äiti siis pitäisi talosta. Mutta kerro nyt ihmeessä millainen se on, ja missä se on."

"No, juttu on näin", Millie aloitti. "Lähdimme ajelulle viime sunnuntaina ja ajoimme aina... Mikä se paikka nyt olikaan, Harry? Minä unohdan aina paikkojen nimet."

"Chollerford", Harry sanoi kärsivällisesti. "Olet käynyt siellä kymmeniä kertoja, hyvä nainen. Chollerford."

"Selvä. Jatka sinä nyt", Millie sanoi.

"Minä tiedän Chollerfordin", Peter puuttui puheeseen. "Siellähän on se hieno kaarisilta, Tynen pohjoisosassa."

"Sama paikka. Mehän olimme siellä piknikillä joskus vuosia sitten, muistatko? Kun olit lomalla."

"Muistan hyvin", Peter sanoi. "Mutta kerro nyt lisää siitä talosta."

"No, jatkoimme matkaa Humshaughiin ja sieltä edelleen Barrasfordiin, vilkaisimme taimenenviljelyaltaita ja sain

viime tingassa Millien estetyksi menemästä lossille.” Harry nyökkäsi vaimoonsa päin. ”Tuo nainen on hulluna losseihin; jos hän kerrankin pääsee siihen vehkeeseen, häntä ei saa pois kirveelläkään. No, jätimme Wark-on-Tynen väliin. Se oli täynnä väkeä kuin markkinapaikka, jokitörmälle ei olisi mahtunut enää karpästäkään. Olimme aikoneet käydä siellä teellä, mutta jatkoimme eteenpäin ja pysähdyimme Woodparkin alapuolelle, lähelle Lea Hallia, tiedäthän, mutta tälle puolen jokea, ja siinä kohtaa ajattelimme sitten verrytellä koipiamme... No, löysimme polun, joka mutkitteli sinne tänne, kunnes päätyi lopulta kukkulan laelle...”

”Pienen vuoren pikemminkin.”

”No olkoon, siis pienen vuoren.” Harry nyökkäsi Millielle. ”Joka tapauksessa paikkaan, josta näkyi mailien päähän.”

”Harry väitti näkevänsä sieltä jopa meren, mutta minä en nähnyt. Sieltähän on matkaa merelle mailitolkulla, taivasta sinä vain katselit. Kaikki näytti olevan pelkkää taivasta siellä ylhäällä. Se oli upeaa.” Millie keskeytti ja hoputti Harrya jatkamaan.

”Luulin tuntevani Northumberlandin hyvin ja nähneeni sen joka kantilta”, Harry jatkoi, ”mutta en ole eläissäni nähnyt sellaista maisemaa kuin siltä kumpareelta. Tiesin Shepherdshielin nummen olevan etelässä - olen käynyt siellä - mutta siltä kohden se näytti erilaiselta. Nummethan ovat tunnetusti karuja sielläpäin, en ollut kuuna päivänä nähnyt mitään niin kesytöntä ja kaunista kuin se alapuolellamme levittäytynyt maa... Okei, okei, olen juuri tulossa itse asiaan.” Harry tyynnytteli kädellään Peteriä. ”Lähdimme patikoimaan eteenpäin, eikä missään ollut mitään, ei niin yhtikäs mitään, pelkkää taivasta ja somerikkoja ja alankoa, ei mitään muuta. Emme nähneet edes yhtään ainoaa lammasta, emmehän?”

”Emme ainuttakaan”, Millie vahvisti. ”Yhdessä vaiheessa minua alkoi jo pelottaa. Luulin että olimme eksyneet.”

”Et ollut ainoa, jonka mielessä se ajatus kävi”, Harry myönsi. ”Ja sitten...”

”Ja sitten te näitte sen talon.” Peter heitti päänsä taaksepäin ja nauroi.

”Täsmälleen, poika, me näimme sen talon. Se vain putkahti esiin. Kävelimme polkua ja huomasimme, että sitä oli käytetty, joten jatkoimme eteenpäin pienen kukkulan yli, ja siinä se yhtäkkiä seistä nökötti. Aurinko paistoi ja kiviseinät hohtivat punertavina valossa. Kivet näyttivät samanlaisilta kuin ne, joista Rooman muuri on tehty; ehkäpä ne oli otettukin siitä, koska muurihan ei ole kaukana. Joka tapauksessa, siinä pienen notkelman toisella puolen talo seisoivat kivinen terassi edessään. Emme ensin meinanneet mennä sen lähelle, koska arvelimme että siellä ehkä asuttiin. Mutta sitten näimme naakan lehahtavan lentoon savupiipun päältä, mikä merkitsi ettei hellassa ollut ainakaan vähään aikaan pidetty tulta.”

”Mutta Harry koputti silti ovelle.” Millie virnisti miehelleen.

”Varmuuden vuoksi, tietenkin”, Harry huomautti, ”saatoimmehan olla väärässä. Kun vastausta ei kuulunut, astuimme muutaman askeleen taaksepäin ja tarkastelimme taloa ylöspäin ja silloin, tiedätkö, Connie, aivan kuin telepatian ohjaamina, me sanoimme yhtä aikaa: ‘Connie tykkäisi tästä’. Ihmettelen sitä vieläkin, koska emme kumpikaan olleet ajatelleet sinua yhtään. No, sitten me katsoimme sisään yhdestä ikkunasta ja totesimme, että talon rakentaja oli selvästikin ollut aikaansa edellä, sillä ikkunat oli tehty ikään kuin kehystämään maisemaa. Lattiat olivat vanhaa lautaa, tiedäthän sellaista leveää, ja sikäli kuin pystyimme näkemään, seiniä ei ollut edes kalkittu; samanlaiset sisältä kuin ulkoa. Ja keittiö joka häämötti

taustalla - ainakin arvelin että se oli keittiö ja ruokailupaikka - oli lähes tämän huoneen pituinen. Ihan totta." Harry nyökäytti päätään Jimille, joka katsoi häntä epäuskoisena. "Siellä oli vanha musta liesi, jonka yläpuolella hormista roikkui koukku."

"Ja se kaikkiko muistutti teitä minusta?" Connie nauroi ojentaessaan Harrylle teekuppia.

"Aivan. Niin hassulta kuin se kuulostaakin, saatoin nähdä sinut puuhailemassa siellä. Ja Millie sanoi samaa. Me vain jotenkin tiesimme, että viihtyisit siellä. Sinussahan on vähän semmoista näpertelijän vikaa."

"Vanha hella hormista roikkuvine koukkuineen! Suksi suolle, Harry!" Constance tuhahti.

"Jos näkisit talon, tietäisit mitä tarkoitan."

"Kerro mitä sitten tapahtui", Millie hoputti.

"No niin. Kiersimme talon taakse, ja tuo tuossa alkoi siinä samassa kaivata vessaan." Harry nyökkäsi nauraen Millien suuntaan. "Avaran laatoitetun pihan takana, villiintyneen puutarhan perällä oli muutamia ulkorakennuksia, ja Millie suuntasi kulkunsa niistä yhtä kohden, mutta se osoittautui hiili- ja halkoliiteriksi. No, Millie avasi toisen oven, ihan kuin Kultakutri, tiedättehän?" Harry nyökkytteli päätään huvittuneena, "mutta ei vieläkään tärpännyt. Vielä kaksi ovea, ja sitten kolmannen kohdalla - bang! Millie kiljaisi niin että olin vähällä päästää vetelät housuuni, sillä sivumennen sanoen olin itsekin vessan tarpeessa. Ovesta nimittäin astui ulos liki kaksimetrinen miehenkorsto, jonka hartiat olivat kuin ladonovet ja naama kuin kivistä veistetty, samasta kivistä kuin itse talo. Voin vakuuttaa etten kernaasti törmäisi semmoiseen otukseen iltapimeällä, mutta kuinka ollakaan, mies löi meidät ällikällä sanomalla aivan tyynesti, ihan kuin olisi odottanut meitä: 'Päivää. Voinko olla avuksi?'"

Kaikkien huomio kääntyi nyt Millieen, joka istui kädet vyötäisillä ja keinutteli itseään samalla kuin huomautti: "Jestas sentään, olisittepa kuulleet kuinka Harry änkytti ja sopersi: 'E-ei. Me... me vain tässä kikierrhellään vähäsen.'"

"En minä änkyttänyt. Minä vain häkellyin." Mutta Harry jatkoi nauraen: "Se heppu oli kaksi kertaa minun kokoiseni ja se oli syrjäinen paikka. Joka tapauksessa kävi ilmi, että mies oli siellä siksi, että talo oli myynnissä ja hän odotteli sille ostajaa. Ihan kunnan heppu se oli ja esitteli meille paikkoja. Ja usko tai älä, Connie" - Harry nyökkäsi hitaasti painottaen jokaista sanaansa - "talo oli todella ihana. Oikea perhetalo. Viisi huonetta yläkerrassa, kolme niistä perätysten. Ja sitten se suuri, talon koko takaosan pituinen keittiö, ja suuri olohuone etupuolella. Talo oli koruttomasti suunniteltu, mutta siinä oli tunnelmaa. Minä sanoinkin Millielle, että se on ollut onnellinen talo, ja Millie oli samaa mieltä."

"Niin olin." Millie katsoi huoneen poikki jonnekin kaukaisuuteen kasvoillaan surumielinen ilme. "Sanoin että voisimpa asua siellä, kaukana kaikesta."

"Entä se heppu?", Peter kysäisi. "Oliko hän talon omistaja?"

"Hän ei sanonut, emmekä me tulleet kysyneeksi", Harry vastasi.

"Hän oli niin hirmuisen iso," Millie selitti hymyillen.

"Asuiko hän siellä?" Constance kysyi.

"Ei. Talo oli tyhjillään, ilman huonekaluja."

"Miehellä oli toisessa kädessään puukko ja toisessa puunkappale, jota hän vuoleskeli", Millie kertoi.

"Mutta mikään suupaltti hän ei kyllä ollut", Harry huomautti.

"Kysyikö hän teiltä olitteko kiinnostuneet talosta?"

”Kysyi. Ja minä sanoin että olemme, kovastikin.” Harry pyyhkäisi nenäänsä. ”Se tyyppi oli nääs semmoinen korsto, että katsoin viisaimmaksi olla panematta hanttiin.”

Huomautus sai kaikki muut paitsi Jimin nauramaan. Jim ei nähnyt mitään huvittavaa siinä, että joku iso miehenköriläs oli esitellyt jotain tyhjää talonrotiskoa hänen veljelleen.

”Miksi kuule et voisi lähteä ajelulle ja käväistä vilkaisemassa sitä paikkaa, ihan vain huvin vuoksi?” Harry yllytti Constancea. ”Minä piirrän sinulle kartan. Nähdäkseni se oli jossain Shepherdshielin nummen, Greenin nummen ja Allerybankin nummen välimaastossa, niiden ympäröimä tavallaan. Minä teen sen kartan ennen lähtöäni.”

”Etkä tee!” Jimin karjaisu täytti huoneen. ”On typerää yllyttää toisia moisiin joutavuuksiin. Kuka nyt semmoiseen erämaahan lähtisi asumaan? En minä ainakaan, eikä Constancekaan. Mihin sinä oikein pyrit, hyvä mies?”

”Ai että mihinkö?” Harry kurtisti kulmiaan ja katsoi veljeään suoraan silmiin ensimmäistä kertaa tulonsa jälkeen. ”Haluan vain, että Connie kävisi katsomassa sitä paikkaa.”

”Minkä takia?”

Harryn kulmat kurtistuivat entisestään, ja hän sanoi hämmentyneenä: ”En tiedä; en kerta kaikkiaan tiedä. Meistä vain tuntui, että Connien pitäisi nähdä se; että siinä olisi loistava viikonloppupaikka. Ja sellaisessa umpikorvessa sen saisi varmasti pilkkahintaan.”

”Jaa, et siis edes tiedä miksi haluatte Connien näkevän sen?” Jimin ääni kohosi. ”Kuules nyt, me emme tarvitse mitään viikonloppupaikkaa. Tämä asunto kelpaa meille viikonloppuisin aivan yhtä mainiosti kuin arkipäivinäkin.”

Harry painoi päänsä. Hänen hampaansa kiristyivät. Hän oli tullut veljenpoikansa teekutsuille, ja jos hän vastaisi veljelleen siten kuin hänen mielensä teki, hän lentäisi ulos

talosta ennen kuin kemut ehtisivät edes alkaa. Nostaessaan päänsä Harry näki Connien kasvot. Connien suurten ruskeiden silmien anova katse paljasti hetkeksi tuskan, jonka hän tavallisesti onnistui kätkemään kasvatuksensa antaman julkisivun taakse, ja se pakotti Harryn sanomaan kutakuinkin lauhkeasti: ”Hyvä on, hyvä on. Jätetään juttu sikseen. Unohda, että edes mainitsin siitä.”

Tässä vaiheessa ovikello soi, ja Constance riensi avaamaan. Mennessään hän aprikoi miksi ihmeessä Millie ja Harry olivat ajatelleet nimenomaan häntä nähdessään sen talon. Huomenna, jos sää olisi kaunis, hän lähtisi katsomaan sitä. Ei siksi, että hän edes uneksisi ostavansa sen. Häntä pelotti olla yksin kaupungissakin, saati sitten siellä erämaassa, mutta antaisipa se hänelle aiheen lähteä vähän tuulettamaan ja olla samalla mieliksi Harrylle ja Millielle.

2

”Tämä kaikki johtuu siitä, että se peevelin pölkkyä puhui sinulle siitä talosta.”

”Sillä ei ole mitään tekemistä tämän asian kanssa”, Constance sanoi rauhallisesti. ”Miksi sinä et pysty hyväksymään sitä tosiasiaa, että emme voi enää jatkaa elämäämme samaan tapaan kuin viimeiset kymmenen vuotta? Olen kerta toisensa jälkeen yrittänyt puhua siitä, mutta sinä et halua kuunnella. Mutta nyt sinun on pakko, koska minä aion myydä tämän asunnon.”

”Jassoo!” Jim taivutti hitaasti päätään vaimoan kohden. Hänen sinisten silmiensä pupillit tuijottivat mustina kaventuneiden luomien raoista. ”Sinä aiot siis myydä asunnon. Noin vain, ilman neuvottelua, ilman keskustelua minun kanssani. Kämppä ja kaikki mitä se sisältää on ostettu sinun rahoillasi, ja minä olen vain pelkkä elätti... Sano se ääneen, anna tulla vaan!

Constance painautui selkä suorana tuolin selustaa vasten ja tuijotti takanreunusta kysyen hillityllä äänellä: ”Haluatko minun muistuttavan sinua kuinka vähän olet ansainnut viimeisten kymmenen vuoden aikana?”

Jim astahti vaimonsa eteen ja kumartui tätä kohden pönäkkä vartalo entistä pönäkämmän näköisenä ja kirskautti hampaittensa välistä: ”Joskus mieleni tekisi survoa kaikki ne saamarin rahat alas sinun kurkustasi.”

Constance tuijotti miehensä raivon punertamia kasvoja. Kuinka kaksi ihmistä, jotka joskus olivat osoittaneet rakkautta toisiaan kohtaan, saattoivat alentua tällaiseen?